

La tribuna

La síndrome de la majoria absoluta... i el cinisme dels arribistes

JAUME

Bartumeu

La sessió del Consell General del dijous de la setmana passada s'havia de dedicar, deia l'ordre del dia, al debat de les esmenes a la totalitat del pressupost del 2018.

No hi va haver debat sinó simulacre de debat. El ministre de Finances ja havia advertit el dia anterior, en l'habitual roda de premsa posterior al Consell de Ministres dels dimecres, que la sessió del Consell General seria un tràmit, repetitiu dels sis debats anteriors protagonitzats pel govern de DA d'ençà el 2012.

Les declaracions eren clarament menystenidores dels consellers de l'oposició parlamentària ja que abans d'haver pogut escoltar els seus arguments ja els condemnava a l'ostracisme. Són una demostració, un símptoma dirien els metges, de la síndrome de la majoria absoluta que pateixen a DA.

Fa sis anys que veuen el Consell General –el parlament definit a l'article 50 de la Constitució– com una càrrega feixuga, malgrat la seva sobrada majoria.

Han segrestat la democràcia, fan el que volen i no escolten als altres.

És difícil lluitar contra això perquè han neutralitzat la societat administrant-li grans dosis d'informació-cloroform, intentant fer-li veure que la política necessàriament és així.

DA ha demostrat en aquests sis anys i mig de Govern que la seva forma d'exercir el poder és incompatible amb un estil democràtic que respecti l'ordre constitucional.

Sota la *democratura* de **Toni Martí** no s'escolta cap veu discrepant, no s'admet cap idea dels altres.

Els tenen el monopoli de la veritat i la raó i barregen una majoria aritmèticament absoluta –15 (gairbé 16) sobre 28– amb l'absolutisme en l'exercici del poder.

Un dels índexs habituals d'avaluació de la qualitat de les democràcies consisteix a observar el nivell de deliberació. O, el que és al capdavant el mateix, la capacitat del sistema com un tot per a fer que predomini l'argumentació sobre la simple aplicació mecànica del poder de les majories. Si en el debat parlamentari acaba dominant un mecanisme de permanent «aportació de raons» és previsible també que les qüestions polítiques de major relleu acabin fonamentant-se damunt d'un important consens entre les principals forces polítiques.

Quan el tema sobre el qual cal decidir presenta, a més a més, una particular dificultat de comprensió derivada de la complexitat o de la indeterminació sobre la bondat dels seus efectes, el raonable, l'assenyat seria que ens aturéssim mínimament a fer escampar qualsevol dubte. A pensar i deliberar.

Si, pel contrari, no es busca la comprensió mútua sinó la pura i simple imposició de voluntats, la discussió queda com un senzill simulacre, com un tràmit irritant que cal passar abans de votar.

I la reunió del Consell General del dijous passat, 11 de gener, fou exactament això.

UN SIMULACRE en el qual el ministre de Finances, **Jordi Cinca**, i el portaveu del grup de DA, **Miquel Aleix**, van rivalitzar per veure qui aconseguia menystenir més l'oposició i qui era el que la menyspreava amb més poca solta.

Arrogància i supèrbia van rivalitzar així al Consell General el dijous passat.

Sembla que a DA han decidit fer de l'arrogància el seu estil durant el camí triomfal cap al final d'aquesta legislatura.

L'arrogància, diu el diccionari Alcover-Moll, és una demostració de supèrbia o de convicció de la força pròpia.

La supèrbia, sempre segons el diccionari esmentat, és una estima excessiva e si mateix amb menyspreu dels altres, un desig immoderat de la pròpia exaltació.

MARICEL BLANCH

L'arrogància s'escampa i s'ha convertit, en els darrers sis anys, en una manera d'estar en la política andorrana

L'arrogància s'escampa i s'ha convertit, en els darrers sis anys, en una manera d'estar en la política andorrana: són el govern dels millors, són els valents, els que saben de tot, els bons andorrans. És a dir que els altres, els que no aplaudim, som els dolents, els covards i els mals andorrans.

Però l'arrogància d'aquesta gent, en lloc de resoldre els problemes, ha afavorit la fractura, perquè ha suposat un menyspreu de les altres forces polítiques.

Estem sotmesos al cinisme dels arribistes.

Recordem els resultats de les darreres eleccions generals en els vots de les llistes nacionals, que expresen la voluntat del conjunt del país:

DA: 37,03%
Liberals: 27,68%
PS: 23,53%
SDP: 11,74%

És a dir que DA governa, legítimament, perquè la llei electoral els

va donar una majoria de 15 consellers generals. Però ho fa menystenint sempre i menyspreant sovint els representants del 62,97% dels vots nacionals.

I ho fa mirant sempre enrere, prenent que ni el govern d'**Albert Pintat** (2005-2009) ni el que jo encapçalava (2009-2011) no vam ser ni bons ni valents.

No es pot conduir un vehicle mirant sempre el retrovisor. Menys encara es pot fer amb l'economia del país.

És molt greu com es canvien punts nuclears de la definició que fa d'Andorra la Constitució: «Estat independent, de Dret, Democràtic i Social», i preocupa molt com s'aborden de manera unilateral abundants temes importants amb reformes que buiden el nostre model constitucional. ≡

President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra